

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts.)
Länsmannen ryggade tillbaka vid denna obryggliga syn. Själfrö Suenonius kände en rysning. Men han ropade hastigt mot och ropade:
— Se, se! Se bara hvad som ligger bredvid henne!
— En ugnsöja! Allt är klart som dagen! utbrast länsmannen.
— Hon är nyss hemkommen från satans gästgärd. — Himlen gynnar oss på ett märkvärdigt sätt. Vi göra stora, förvånande upptäckter. Askelin, jag skall till domkapitlet i Strengnäs och teologiska fakulteten i Uppsala insända en skriftlig berättelse om det här, styrkt af dig och mig med det och underskrift. — Men hvad är det för afgrundsstygn hon har bredvid sig där i skälen?... Utan tröfvel en trollslände, hvarmed häxorna höja sig i luften och på ofattligt kort tid flyga långa sträckor...
— För att vara smörja tyckes det vara nog tufft, anmärkte länsmannen, i det han skyggt ögnade skälens innehåll.
Skälen innehöll i själva verket utkok af bella donna hyocyamias, från af datura och giftiga svampar. Gumman hade berusat sig med denna dryck, hvars tillredningssätt var en hemlighet, tillhörig de s. k. kloka kvinnorna, och hvars verkningar äro bögeligen märkliga. Angripen af den andliga farsoten, hade den gamla kvinnan, som älskade denna dryck, emedan han för någon tid frände henne från det gamla lifvets elände och sänkte hennes sinnen i en värld af det skönaste färgspel, hade hon på de senaste tiderna med stegrad lidelse berusat sig af densamma och under ruset i ökad liflighet kraft. Hon drömde om mystiska fester, firade under mörka nätter på härligt upplysta berg; hon drömde sig ung och skön sväfa i vida, hvirlande dansar än med vackra ynglingar, än med rysliga demoner; hon drömde sig sitta vid bord, dignande under smalkiga rätter och förtrollande musik; hon drömde, huru hon i ljuf halfslumner vid strängspels sväfvande genom rymden än på en lätt silfversky, än på resedon af vidunderliga slag, en ungerska, en bock o. s. v. Och drömmarne voro så lifliga, att hon efter uppvaknandet tog dem för renaste verklighet. Efter sin första dröm af detta slag trodde gamla Karin, fasanse för sig själf, återfunnit de bilder, som i det vakna tillståndet fyllde hennes inbillningsför himmelska och jordiska straff, att hon verkligen varit i Blåkulla och ingått förbund med det ondas furste; icke blott hennes fantasi, utan äfven hennes samvete sjunkade, och i detta hemska läge tog hon med ett slags raseri sin tillflykt undan fasan och eländet till nya rus af denna mystiska saft.
I sådant tillstånd har hon nu påträffat af Suenonius och länsmannen. Sedan de en stund betraktat den sofvande, fattade prästen henne i armarne och skakade henne af alla krafter. Länsmannen tog med till sig för att hjälpa pastorn i hans försök att väcka gumman. Men så röste sig katten, som låg i spisen, så rygg och lät höra ett hänsande ljud, som ej tydde på vänligt uppsåt.
— En katt! Ha! ropade Suenonius, som nu öfver allt såg tecken och under. — Fånga katten, bror Askelin! Han skall varda oss ett nytt bevis...
— Käre bror, huru är det möjligt, att man kan bevisa något med...
— Fånga honom, säger jag! Det är ingen vanlig katt, det är Gervasius Tilberiensis ontalar, att häxor, som vid en luftrid nedföll i Rhonefloden, förvandlade sig till kattor och på det sättet undkommo sina förfoljare. Fånga honom...
Men länsmannen kände efter denna upplysning än mindre lust än förut att befatta sig med kattjakt. Suenonius grep hans kipp och mätade ett slag mot den misstänkta skenpanden, men Karins trogna hushjurf, den enda varelse, som delade hennes ensambet, gjorde ett hastigt sidosprång och flydde under sängen, hvarifrån det allt emellanåt lät höra sitt ilska hänsande, tills det, utgjadt från denna tillflyktsort af länsmannens kipp, gjorde ett nytt språng tvärs öfver rummet och kilade ut genom den på glänt stående dörren.
Efter detta lilla mellanspel rusade och skakade man gumman med förnyad våldsambet, men utan annan verkan, än att hon började tala ordet i sömnen.
Nu hittade länsmannen på det knepet att ösa vattnet i baljen öfver henne; han dristade dock icke göra det,

utan att därvid munnla sitt "Jons är mitt namn" etc., men denna åtgärd medförde sin åsattade verkan. Den gamla ögon började vridas, popillen visade sig under ögonlocket, och nu stirrade hon på de båda männen med en medveten, spöklik blick.
— Är jag hemma? munnlade hon och förde handen till sitt gräsprängda hufvud.
— Du har redan länge varit hemma efter din afgrundsresa, fördomda häxa, röt Suenonius med en röst, som väckte gumman till full sans och kom hennes skrumpna lemmar att skälvna.
— Har ni sett mig komma? Jag är förlofad, utbrast hon med hjärtsluttande stämma.
— Ja, det tjänar till intet att säga. Du kommer rakt från Blåkulla, du Beelzebubs utkorade.
— Hvem är ni? sade Karin, i det hon satte sig upp och stirrade på männen; — det är prästen och länsmannen... aj, jag är förlofad, säger jag! De skulle då mig, de skulle bränna mig lifande... Om i hafven förtä för en öfvermå, öfvermå, öfvermå...
— Du vidgar således att du vgar...
— Hvad skall jag göra? Men om i förbaran... med den gamla, olyckliga Karin, så skall Gud...
— Gud! Vagar du nämna hans namn, du utskött! röt prästen.
— Angif mig beke! Gör mig icke olycklig! bad den gamla med skallrande tänder och kröp bönfallande till prästens fötter.
— Förbannelse öfver dig, du hedning, du prästinna hos de Efesiens Diana! Du skall först stekas i jordisk eld och sedan i de eviga svafvelsjoarne. Du har ingen miskund att vänta. Släpp mina fötter, eländiga, eller jag sparkar dig undan!
— Käre bror, häva vi icke nu hört och sett nog för full bevisning? Svade länsmannen hemställa.
— Vi häva sett nog. Låt oss lämna detta ställe, för att slippa höra hennes tandgnisslan. Ur vägen, häxa!
— Hä! ropade Suenonius. — Hvad gör du, människa?
— Jag vill bara se, om häxan är hård mot varghagel, svarade drängen trygt.
— Låt vara det försöket! Hör du! — Men, sade drängen, — hvad gör det? Hon går nog fri; det är icke farligt. Och i alla fall-vore det väl bäst, att hon finge en knäpp, innan hon hinna förfärd oss allesamma?
— Och denna drängen ville för andra gången lägga an, då en i detta ögonblick tillstädeskommande person gjorde, hvad Suenonius ej skulle hunnit göra: rycka vapnet ur hans händer.
Den nykomne var Adolf Skytte, som från en annan sida anländt till prästgården.
Han anade hvad som händt. Tre-kande ett ögonblick, om han skulle skynda efter Ingrid och Elin eller vänta sig till pastorn, på hvars ansikte han läste den vildeste förbittring, beslot han sig för det senare, ehuru han insåg att tillfället nu mindrer än annars gynnade en förbön för hans skyddslingar. Ödet kunde ej fört honom dit i en olyckligare stund än denna.
Suenonius mottog den unge Skytte med en mörk blick. Fru Suenonia, som vid länsmannens sida åskådadt uppträdet med Ingrid, skyndade däremot ut, neg djupt för den förtä gästen och bad honom under många onödiga ursäkter stiga in.
Då Adolf var ensam med länsmannen och pastorn, frågade den sistnämnde i afmått ton:
— Hvamed kan jag vara nådige herrn till tjänst?
— Jag kommer, sade Adolf, — för att åska en förklaring af er öfver de afsikter ni hyser mot de båda kvinnorna, som ni nyss visat från er tröskel. Jag misstänker, att dessa afsikter icke äro de bästa.
— Nådige herre, er far känner dem mycket väl. Vänd er till honom, och han skall nog gifva er tillräckliga upplysningar i ämnet. Det enda han icke känner, men hvarom jag i sinom tid skall underrätta honom, är den besynnerliga vanskäp ni hyser för häxan och hennes dotter. Jag vet, att ni föraktar er gamle lärars råd, nådige herre; annars skulle jag säga: akta er själ för djävulen! Han försticker sig stundom äfven bakom ett vackert anlete. Ni är på väg att fångas i den ondes garn.
— Spara mig edra goda råd, herr pastor, och gif mig i stället den förklaring jag önskar! Ni inser väl, att

närnade hon sig med ödmjuk, men värdig och ädel hållning. Och vid henne såg gick Elin, blek och bedjande.
Ladugårdspigan, som var syster-satt på gårdsplanen med att mjölka Stjärna, tog vid åsynen af de kommande till flykten.
Men Ingrid och Elin hade ej hunnit fram till trappan, förrän Suenonius upphof sin stämma och utstöt öfver deras hufvud vredens glödande skallar.
Ingrid ville tala, men Suenonius öfverröstade henne. Hon var färdig att digna under hans förbannelser och den fasa hon kände i sin själ; men då hon höjde blicken mot himmelen och såg tecknet af Guds allsidesnärvaro utbreda sig öfver henne och hela jordens rund, andades hon lättare. Och, sedan hon höjt blicken mot höjden, lät hon den ej sjunka, så länge prästen fortfor med sina förbannelser.
Men Elin hade knäböjt i snön och dolt sitt hufvud i vecken af sin mors klädning.
På detta uppträde solens sistast rosa färgade strålar, spridande sig såsom oräknliga gånger ett paradiskt skimmer öfver en taffla af mänsklig förvårdhet och mänskliga lidanden.
— Vik hädan, du Endors häxa med din dotter! röt Suenonius. — Gå, gå! Vi mötas inför domaren, som med lagens svärd skall utrota dig och din afkomma från jorden. Gå... och besvärj din furste och herre att hemsöka mig och de mina med alla olyckor, som han kan gjuta i mänskliga käril! Jag hävar icke, Gå, gå!
Ingrid upplyfte sin dotter, fattade hennes arm och aflägnade sig, utan att säga ett ord. På en blink bredvid grunden lade hon den bibel, som Suenonius under besöket i hennes stuga kvarglömt.
I detta ögonblick utträdde gårdsdrängen ur drängstugan med en gammal muskedunder i handen. Han förde vapnet till ögat och lade an på den bortgående Ingrid.
— Håll! ropade Suenonius. — Hvad gör du, människa?
— Jag vill bara se, om häxan är hård mot varghagel, svarade drängen trygt.
— Låt vara det försöket! Hör du! — Men, sade drängen, — hvad gör det? Hon går nog fri; det är icke farligt. Och i alla fall-vore det väl bäst, att hon finge en knäpp, innan hon hinna förfärd oss allesamma?
— Och denna drängen ville för andra gången lägga an, då en i detta ögonblick tillstädeskommande person gjorde, hvad Suenonius ej skulle hunnit göra: rycka vapnet ur hans händer.
Den nykomne var Adolf Skytte, som från en annan sida anländt till prästgården.
Han anade hvad som händt. Tre-kande ett ögonblick, om han skulle skynda efter Ingrid och Elin eller vänta sig till pastorn, på hvars ansikte han läste den vildeste förbittring, beslot han sig för det senare, ehuru han insåg att tillfället nu mindrer än annars gynnade en förbön för hans skyddslingar. Ödet kunde ej fört honom dit i en olyckligare stund än denna.
Suenonius mottog den unge Skytte med en mörk blick. Fru Suenonia, som vid länsmannens sida åskådadt uppträdet med Ingrid, skyndade däremot ut, neg djupt för den förtä gästen och bad honom under många onödiga ursäkter stiga in.
Då Adolf var ensam med länsmannen och pastorn, frågade den sistnämnde i afmått ton:
— Hvamed kan jag vara nådige herrn till tjänst?
— Jag kommer, sade Adolf, — för att åska en förklaring af er öfver de afsikter ni hyser mot de båda kvinnorna, som ni nyss visat från er tröskel. Jag misstänker, att dessa afsikter icke äro de bästa.
— Nådige herre, er far känner dem mycket väl. Vänd er till honom, och han skall nog gifva er tillräckliga upplysningar i ämnet. Det enda han icke känner, men hvarom jag i sinom tid skall underrätta honom, är den besynnerliga vanskäp ni hyser för häxan och hennes dotter. Jag vet, att ni föraktar er gamle lärars råd, nådige herre; annars skulle jag säga: akta er själ för djävulen! Han försticker sig stundom äfven bakom ett vackert anlete. Ni är på väg att fångas i den ondes garn.
— Spara mig edra goda råd, herr pastor, och gif mig i stället den förklaring jag önskar! Ni inser väl, att

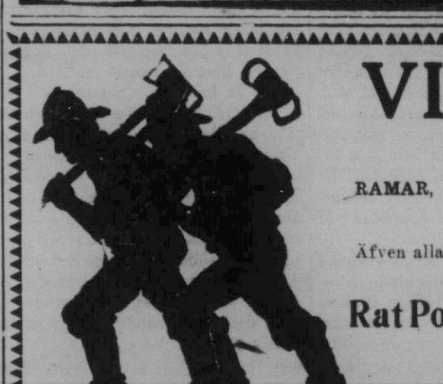
jag ej med samma eftertryck kan tala till min far som till er i ett ämne, hvaruti vi äro af så olika meningar. Och för öfrigt torde ni och ingen annan vara den närmaste att förklara er öfver edra egna uppsåt.

— Nåväl, mina uppsåt och gärningar äro icke mörkrets; de kunna väl tala dagens ljus. Jag vill därför uppfylla er önskan. Jag är af Herrens sätt till berde öfver en ringa del af hans hjord, jag har ett behigt kall, hvars tunga ansvar skulle komma mig att häfva, om jag ej samvetsgrannt ägnade det mina tankar och hela min kraft. Fordom önskade jag många gånger predika beduignarne evangelium, för att med offret af mitt lif förvisna mig själf, att jag ej vore en ovärdig Herrens stridsman. Men tiderna häva nu skiftat, och jag inser, att min verksamhet är lika nödig här, som i de aflägsnaste öarnas hedniska mörker, sedan Satan med fräckaste djärthet börjat utrota frönsåden bland oss till att förföra Guds församling. Vi hotas af den rysligaste syndalld, ity att den onde genom magiska konstors, förländande rycker till sig otaliga själar. I Tyskland och andra kristna land häva gudfruktiga furstar, lärde teologer och samtliga prästerskap insett nödvändigheten att med jordiska medel sätta en damm för floden, enär de andliga till intet hjälpa. Mitt samvete bjuder mig att inom min tränga krets göra detsamma. Jag vill utrota Baals präster och prästinnor ur min hjord, innan de hinna sprida smittan längre än de gjort. Lagen bjuder mig därtill sin arm, och jag skall ej tillbakaskjuta honom. Våra fäder, som voro bättre och frommare än vi, häva stadgat, att troldom är lifsak: man skall stegas och kona brännas... se sjätte kapitlet i Höghemalshabalen och Västerås Stadga 1527. Ni känner nu mina uppsåt, och jag skall ej afstå från dem, fast jag vet, att jag har den farligaste sak för händerna, långt farligare än den att predika bland hedningarne, ty de kunna blott taga mitt eget blod, men de, som jag nu med Gud förföljer, kunna äfven bringa fördärf öfver allt hvad jag mest älskar på jorden.

Suenonius hade talat med ovanligt lugn, men Adolf kände än större fasa öfver den dystra glöd, som brann i hans blick och vittnade, att ingenting, hvarken förnuftska, böner eller hotelser, skulle kunna rubba hans övertygelse och uppsåt.
— Anser ni er vara förvisad, att Ingrid på Tallmossen är en af dessa farliga människor? frågade han med en fruktan, som han ej förmådde kufva.
— Hon? utbrast Suenonius häftigt. — Hon är öfversta prästinna i ondskans tempel... hon är Levitans älskingsbrud.
— Hvilka bevis har ni här för?
— Bevis? Ni Cartesianskare! Gå i min ladugård, och ni finner där ett af dessa bevis, som ni i allt, ja äfven i det himmelska, med sådan ifver efterter! Bevis! Jo, ser ni, dylika har Herren gifvit mig i hand, såhände bevis, oemotsägliga bevis, som kunna gripas med händerna, och icke sådana, som de ogudaktiga metaphysicerna utspinna ur sina förmörkade hjärnor! Och Suenonius började en ned fördomelser öfver Cartesius och andra filosofer späckt berättelse om sin nyss utsläpade inkvisitionsvandring och alla de upptäckter han härunder gjort, samt glömde ej heller det jätte-tecken, att den ena af hans kor utan synbar sjukdom störtat, medan han var borta att anställa förhör med Ingrid.
Den unge Skytte förvånades och skulle trott att prästen drömt allt detta, om ej dygne haft en Per Sannare närvarande i länsmannen, som, för hvarje gång det värdades till honom, steg upp från sin stol och under en bågning för nådige herrn intygade prästens utsago.
Huru förklara dessa företeelser? Adolf kunde det icke, allra minst nu, då hans hjärta sammanpressades af fruktan för Elin och hennes mors öde.
— Men, sade han, — hur kan man tro, att dessa arma, fattiga varelser stå i förbund med ondska öfvernaturliga makter! Hvad skulle fresta dem till ett dylikt förbund? Hvilka förmåner skulle kunna uppgiva de förföljelse, för hvilka de utsätta sig, deras fruktan och samvetsagg och framför allt deras visshet, att de förfärligt sin själs salighet? Endast de mest lockande jordiska fördelar, höghet, ära, rikedom och skönhet skulle kunna motväga allt detta hos en lättsinnig, förfärdig eller genom nöd och elände förfärdad människa. Och likväl se vi dem, som misstänkas som häxor, vara rof för fattigdom, förakt och bräckligheter...
— Vanta, nådige herre, inföll Suenonius, — ni förbiser, hvilken lockelse det onda och förhjudna i sig själf

äger för den förfärdade människans naturen, helst om det inseper sig i det hemlighetsfulla; ni förbiser, huru förländande det är att genom lönliga medel rädda öfver naturen, om ock detta välde inskränker sig till att kunna skadas i i det tillkommande och skada medmänniskor, utan att gagna en själf. Ensamt detta är tillräckligt att förklara, hvarför en människa af fri vilja afsäger sig Gud och forskriver sig till djävulen. Men denne äger än flera maktiga lockelser. Han känner vårt köttets svagheter och gör dem sig till vinning. Ni säger, att det afgrundens anhang, som jag vill utrota, lider af nöd, förakt och bräckligheter. Ja väl, sådan är vanligen deras yttre lott, men jag vill visa er sakens fränsida. Ingen hednisk furste förmår med all sin makt frambesvärja sådana köttliga njutningar som de iingen syndig ung Epicurus vältra sig i sedan vällost som dessa åldriga kvinnor, hvilka lifsatt är förtörkad. De fara, går de så vilja, till gästgärd hos mörkrets furste, de frässa vid hans bord af rätter till smak och utseende de läckraste, fast de äro idel uselhet; de rusa sig med drycker, hvilka söka gömmer sinnet i lygnens glöd, de njuta med alla sinnen och alla nerver en vållust, hvarom endast en afgrundens fördärfstad inbillning kan skapa sig en aning. Och hvad deras förtäppade själ vidkommer, så lofar dem lögnens konung att de efter döden skola få ro och fortsatta njutningar i hans riket.
I denna väg fortfor samtale ett stund. Suenonius var icke svarslös, ja, han hade oemotsägligen öfvertaget, så länge Adolf ännu höll sig på renlighetsens område. För att medslå prästens skäl, måste han lämna detta och draga skarpare vapen. Striden vardt allt hetare och bittrare: Adolf afkastade alla varsamhetens tyglar, Suenonius alla höfligheters, med hvilka han hittills tillbakahållit utbrotten af sin vrede och sin fasa öfver ynglingens kätterska förvillelser; allt efter som den unge filosofen att eftervara logik brakte den fanatiska teologen i trängnål, dess mer öfvergick denna från tankenbyte till ursinniga utgjutelser af sin sjundande galla och uppriktiga smärta. Länsmannen grufvade sig, svettades och pustade; fru Suenonia, som lyssnade vid dörren, darrade i alla lemmar.
— O, min Gud, utbrast slutligen Suenonius och kastade sig ned på en stol, — detta är för mycket... för mycket för mig, som liksat denna yngling så varmt, för mig, som värddade hans själ i barndomen, som trädgårdsmästaren värddade den sådana liljan! Han är en giftig blomma, ett farligt ogräs, som måste upprekcas med roten! Du vet, Gud, att jag är utan skuld i hans fall! Hans redliga fars hjärta skall kanske brista, då jag säger honom, hvilken orm han fostrat vid sin barn, men jag får ej tillåta sanningen. Akta dig! Du har smidat vår heliga lära, du har fräckt utbredd dina villomeningar i dagens ljus. Icke börd och icke frändskap skall rycka dig undan straffet. Din tar skall förbanna dig, din släkt afskaka dig, såsom en ruttad frukt, från sina grenar, dina landsmän drifva dig ur sina landamären...
— Ja, landsflykt är straffet för sådant, enligt 4 kapitlet Konungabalken, munnlade den lagkunnige länsmannen för sig själf.
— Jag tviflar ej, inföll Adolf Skytte, i det han med rodnande panna steg upp och fäste en flammende blick på prästen, — jag tviflar ej, att ni skall göra allt, hvad ert fromma hat ingifver er till min skada. Ankla mig för irrlighet, gudshädelse eller hvad ni vill, skilj fadrens hjärta från sonens och drif mig från mitt hegn tröskel! — Jag tror er äga makt därtill... Men jag svar... hör ni, jag svar... att om genom ert förvillande det enda här krökes på de högge värmlösa hufvud, för hvilka jag nu fruktlöst talat till ert förvillade hjärta, så skall jag med denna hand på er utöfva vedergällningens blodiga rätt.
— Om mitt lif offras på Herrens altare, så tackar jag honom, om ock offerkniven föres af en älskad lärjung. Edra hotelser, liksom edra böner, äro spilda på hälleberget. Lämna mig nu och öfverlämna mig er själf om edra morgiska uppsåt! Min tid är knapp, och jag har ett stort arbete för handen.
Adolfs blod var i häftigaste jämsning. Han gick några slag fram och tillbaka öfver golvet, stannade lika som trevande, kastade sin kappa öfver axlarna, och sade något lugnare, i det han tog sin hatt:
(Forts.)

Alltids lika populär emedan den aldrig gör ett fel
Det kostar intet att ega en NATIONAL CASH REGISTER
Ett starkt påstående men sant. 750,000 driftige affärsmän öfver hela världen ha bevisat detta. Låt oss visa ER.
Skrif efter prislata och fulla underrättelser.
The National Cash Register Co.
F. E. Mutton, Manager for Canada
285 Yonge Street Toronto

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PACKLADOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,
NORWOOD, ——— MAN.

Imperial Bank of Canada

Kapital (inbetaldt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000.
Gällande intress betalas å depositioner.
SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.
Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor.
HUFVUDKONTOR. Hörnet af MAIN St. och BANNATYNE Ave.
N. G. Leslie, Manager.
NORTH END Filial: Hörn af Selkirk och Main St.
W. A. Hebblewhite, Manager.

Tillförlitliga upplysningar

om Naturens hemligheter, om lifvets många innebörd, om sättet att bibehålla sin hälsa och uppnå en hög och lycklig ålder, om huru att göra ett lyckligt val vid skenskaps ingående, och erhålla friska och lyckliga barn, om människokroppens byggnad och värd; om bestämmelser af den som barn — allt detta finner ni i den ryktbara specialisten Dr E. B. Foote's skrifvade verk "Hemlikaren".
Af detta ovärderliga arbete ha öfver en miljon exemplar försälda på olika språk, och alla som läst detsamma berömmas det på det mest entusiastiska sätt.
Denna bok sätter läsaren i sånär att lifva ett rätt och lyckligt lif.
Omslaget förses — kunskapen strömer — ha därför denna bok, innan den blir för sent. Huru många personer förtärfva icke sin hälsa och på en förtig till möten på grund af okunnighet om de enklaste hälsoregler?
Last och obefräskamhet förstöra många unga lifvande personer och slända dem i en förtig straf. Kanskaps om denna egen krona o. i sättet att lifva rätt skulle rädda dem.
Hvar och en bör därför läsa denna bok och sålunda erhålla skedd mot de många faror, som hota oss.
Hemlikaren innehåller 380 sidor och öfver 200 illustrationer, af hvilka 10 äro färbildade, samt öfver 15 recept för hembehandling. Den är bunden i smalkallt kläband och säljes för det billiga priset af \$1.50.
Extra speciell anbud för tredje dag. Om ni sänder oss 11, tillika med bifogade kupong, erhåller ni boken med omgående express. Önskar ni erhålla den genom posten, bör ni ytterligare bifoga 20¢ i frimärken. Detta anbud gäller endast för en begränsad tid. Skrif därför utan uppskov. Adressen:
MURRAY HILL PUBL. CO., 129 E. 28th St., New York

MURRAY HILL PUBL. CO., 129 E. 28th St., New York

Väggrappning

Genom att begagna "EMPIRE" väggrappningsprodukter vinnas de bästa resultat.

Vi tillverka:
"EMPIRE" träfiberrappning
"EMPIRE" cementväggrappning.
"EMPIRE" eldfast rappning.
"EMPIRE" finrappning.
"GOLD DUST" finrappning.
"GILT EDGE" gipsrappning, samt andra gipsprodukter.
Skrif efter beskrifningar och omdömen.

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, — MAN.

Att bota strykning på en dag.
Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets.
Apotekerna förtärliga pengarna om det us derätter att bota. E. W. GROVE'S signatur på bverje ask. 25¢-Tillverkad af PARIS MEDICINE CO., St. Louis, Mo.